

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY
W BYDGOSZCZY

INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Bydgoszczy w roku 2024

Do użytku wewnętrznego

Bydgoszcz, styczeń 2025 rok

SPIS TREŚCI

INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI.....	1
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w roku 2024	1
ROZDZIAŁ I.....	3
ZAGADNIENIA OGÓLNE	3
1. Obsada osobowa	3
2. Wpływ spraw i wyniki postępowania.....	4
ROZDZIAŁ II.....	7
WYBRANE PROBLEMY ORZECZNICTWA	7
2. Sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych i postępowania podatkowego	7
3. Sprawy ogólnoadministracyjne.....	16
ROZDZIAŁ III.....	20
WYMIERZONE GRZYWNY	20
ROZDZIAŁ IV	21
POSTĘPOWANIE MEDIACYJNE I UPROSZCZONE.....	21
ROZDZIAŁ V	22
PRAWO POMOCY.....	22
ROZDZIAŁ VI	23
POZAORZECZNICZA DZIAŁALNOŚĆ SĄDU	23
1. Konferencje, sympozja i seminaria naukowe	23
2. Wydział Informacji Sądowej	23
ROZDZIAŁ VII	25
TABELE	25
1. Ruch spraw w WSA w Bydgoszczy w 2024 r.	25
2. Wpływ skarg na akty i czynności według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2024.....	26
3. Wpływ skarg na bezczynność organów administracji według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2024	28
4. Inne niż wykazane w dziale 1 i 2 sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a w tym między innymi dla wpisywania wniosków o przyznanie prawa pomocy składanych przed wpłynięciem skargi.....	30
5. Terminowość załatwiania spraw.....	30
6. Wpływ skarg kasacyjnych	31
7. Wpływ i sposób załatwienia skarg na akty i czynności poszczególnych organów.....	32

ROZDZIAŁ I

ZAGADNIENIA OGÓLNE

1. Obsada osobowa

Struktura Sądu obejmującego swą właściwością teren województwa kujawsko – pomorskiego opierała się niezmiennie na pracy dwóch Wydziałów Orzeczniczych oraz Wydziału Informacji Sądowej.

W Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Bydgoszczy na koniec okresu sprawozdawczego orzekło 15 sędziów i 2 asesorów sądowych.

Z dniem 20 lipca 2024 r. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Sędzia WSA Leszek Tyliński przeszedł w stan spoczynku, a Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego – Sędzia NSA prof. Jacek Chlebny, powołał na stanowisko Prezesa tut. Sądu Sędziego WSA Annę Klotz Przewodniczącą Wydziału II, pełniącą wcześniej funkcję Przewodniczącego Wydziału Informacji Sądowej i Rzecznika Prasowego Sądu.

W 2024 roku w stan spoczynku przeszła ponadto Sędzia WSA Elżbieta Piechowiak. Z dniem 4 września Zastępcą Przewodniczącego Wydziału II została Sędzia WSA Joanna Brzezińska.

Od 20 lipca 2024 r. funkcję Przewodniczącego Wydziału Informacji Sądowej i Rzecznika Prasowego Sądu powierzono Sędziemu WSA Mirelli Łent.

W Wydziale I, który zajmował się sprawami: cen, opłat i kar za przejazd pojazdem nienormatywnym, transportu drogowego i przewozów, profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, ustalania liczby punktów sprzedaży, zasad usytuowania miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych, gier losowych i zakładów wzajemnych, zobowiązań podatkowych, ubezpieczeń majątkowych, ceł, spraw kapitałowych i bankowości, ubezpieczeń zdrowotnych, finansów publicznych, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych, orzekali: Sędzia WSA Jarosław Szulc – Wiceprezes Sądu i Przewodniczący Wydziału I, Sędzia WSA Halina Adamczewska–Wasilewicz – Zastępca Przewodniczącego Wydziału I, Sędzia WSA dr Leszek Kleczkowski, Sędzia WSA Mirella Łent - Przewodnicząca Wydziału Informacji Sądowej i Rzecznik Prasowy Sądu, Sędzia WSA Urszula Wiśniewska, Sędzia WSA dr hab. Agnieszka Olesińska, Sędzia WSA Tomasz Wójcik i Asesor sądowy Joanna Ziółek.

Sędzia WSA Mirella Łent oraz Sędzia WSA dr hab. Agnieszka Olesińska orzekały w ramach delegacji, w pełnym wymiarze sesji w Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

W Wydziale II, do którego trafiały pozostałe sprawy z zakresu właściwości Sądu orzekali: Sędzia WSA Anna Klotz – Prezes Sądu i Przewodnicząca Wydziału II, Sędzia WSA Joanna Brzezińska – Zastępca Przewodniczącego Wydziału II, Sędzia WSA Jerzy Bortkiewicz, Sędzia WSA Joanna Janiszewska-Ziołek, Sędzia WSA Katarzyna Korycka, Sędzia WSA Renata Owczarzak, Sędzia WSA Grzegorz Saniewski, Sędzia WSA Jarosław Wichrowski i Asesor sądowy Mariusz Pawełczak.

Podobnie jak w roku poprzedzającym, w Sądzie zatrudnionych było dwóch referendarzy, zajmujących stanowiska w poszczególnych wydziałach orzeczniczych. Referendarze orzekali w sprawach z zakresu prawa pomocy oraz wykonywali inne bieżące czynności zlecone przez Przewodniczących Wydziałów.

2. Wpływ spraw i wyniki postępowania

W 2024 roku odnotowano wpływ 2170 skarg w ramach postępowania sądownoadministracyjnego, z czego 1961 skarg wpisano do repertorium SA. W 187 sprawach przedmiotem była bezczynność organów. W repertorium SO zarejestrowano w tym czasie 22 sprawy.

Najwięcej skarg wniosły osoby fizyczne – 1660, tj. 76 % ogólnej liczby skarg. Osoby prawne i inne jednostki organizacyjne wniosły 450 skarg, tj. 21 % ogólnej liczby skarg. W 30 sprawach podmiotem skarżącym była organizacja społeczna. Prokurator jako strona skarżąca wystąpił w 29 sprawach. Ponadto 1 skargę wniósł do tut. Sądu Rzecznik Praw Obywatelskich.

Większość złożonych w 2024 r. skarg na akty i czynności stanowiły skargi z zakresu:

- podatków i innych świadczeń pieniężnych – 481,
- pomocy społecznej – 300,
- dróg publicznych i transportu - 198,
- środków publicznych – 173,
- zagospodarowania przestrzennego – 122,
- budownictwa – 113,
- subwencji unijnych i funduszy strukturalnych - 107.

W sprawach skarg na bezczynność odnotowano największy wpływ w następujących dziedzinach:

- informacja publiczna i prawo prasowe – 86,
- sprawy dotyczące cudzoziemców – 28,
- pomocy społecznej – 11.

Poziom wpływ skarg na przestrzeni kilku ostatnich lat przedstawia poniższa tabela.

Rok	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024
Wpływ	2691	2749	2600	2136	2227	2770	2266	2416	2170

W 2024 roku w porównaniu do roku poprzedniego wniesiono o 193 mniej skarg SA i o 19 mniej skarg SAB.

Do Wydziału I w 2024 r. wpłynęło łącznie 888 spraw (SA i SAB). Na ogólną liczbę składanych skarg składały się w przeważającej części sprawy: z zakresu podatków i świadczeń pieniężnych - 483, środków publicznych – 180, subwencji unijnych i funduszy strukturalnych - 108.

W Wydziale II Sądu na ogólną liczbę 1260 złożonych w 2024 roku skarg (SA i SAB) składały się między innymi sprawy z zakresu: budownictwa – 121, dróg i transportu drogowego – 121, ochrony środowiska – 69, zagospodarowania przestrzennego – 123, pomocy społecznej – 311, informacji publicznej – 108.

W roku 2024 załatwionych zostało łącznie 2277 spraw (w roku 2023 – 2368 skarg). Współczynnik sprawności postępowania w 2024 r. wyniósł w przybliżeniu 3,7 (pozostałość – 703, dzielona przez średnie miesięczne załatwienia – 190 po zaokrągleniu).

Na ogólną liczbę załatwień w omawianym okresie, składały się 2054 sprawy zarejestrowane w repertorium SA oraz 184 sprawy odnotowane w repertorium SAB. W tym samym czasie załatwiono 39 spraw SO. Na koniec 2024 r. pozostało do załatwienia 625 skarg SA, 77 sprawy SAB oraz 1 sprawa SO.

Szczegółowe dane liczbowe, dotyczące załatwienia skarg w 2024 r., zawarto w tabelach (załączonych w Rozdziale VIII opracowania).

W 2024 roku pełnomocnicy administracji państwowej zgłosili udział w 378 sprawach. Udział adwokatów, jako pełnomocników skarżących i pełnomocników postępowania miał miejsce w 329 sprawach. Radcowie prawni, jako pełnomocnicy skarżących i uczestników postępowania wystąpili w 458 sprawach. Doradcy podatkowi reprezentowali skarżących i uczestników postępowania w 95 sprawach. Prokuratorzy zgłosili swój udział w 69 rozstrzygniętych sprawach. W 3 sprawach odnotowano udział Rzecznika Praw Obywatelskich, a w 5 Rzecznika Praw Dziecka.

ROZDZIAŁ II

WYBRANE PROBLEMY ORZECZNICTWA

2. Sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych i postępowania podatkowego

1. 1. Interpretacja indywidualna w zakresie podatku od nieruchomości.

Wyrok z dnia 14 maja 2024 r. sygn. akt I SA/Bd 148/24

Kontroli Sądu poddana została interpretacja indywidualna wydana przez prezydenta, który uznał jednostkę kogeneracyjną w kontenerze dźwiękochłonnym za budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (dalej: „u.p.o.l.”). Zdaniem strony skarżącej, wskazane urządzenie nie jest budowlą, bowiem nie jest ani obiektem budowlanym (o której stanowi art. 3 pkt 1 ustawy prawo budowlane) ani urządzeniem budowlanym (art. 3 pkt 9 u.p.b.).

Sąd zaaprobował stanowisko skarżącej, że jednostki kogeneracyjnej nie sposób uznać za urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, o czym mowa w drugiej części art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. Zdaniem Sądu, to nie jednostka kogeneracyjna służy zapewnieniu możliwości użytkowania fundamentów zgodnie z ich przeznaczeniem, lecz odwrotnie, to fundamenty służą do zapewnienia możliwości funkcjonowania jednostki kogeneracyjnej. Aby mogła ona zostać uznana za "urządzenie budowlane", musiałaby być związana z obiektem budowlanym w taki sposób, który zapewniałby możliwość użytkowania tego obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Jednostka kogeneracyjna w kontenerze dźwiękochłonnym, nie jest związana w taki sposób z elementami budowlanymi, stanowiącymi podłoże, do którego została przytwierdzona, co dodatkowo potwierdza fakt, że nie ma takiego charakteru jak wymienione w przepisie urządzenia. Sąd podkreślił, że urządzenie budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 9 u.p.b. z natury swej pozostaje w związku funkcjonalnym z określonym obiektem budowlanym (budowlą), w stosunku do którego spełnia funkcję służebną, umożliwiającą prawidłowe użytkowanie tego obiektu.

W ocenie Sądu niezasadne było również twierdzenie organu, że jednostka kogeneracyjna jest urządzeniem technicznym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu budowlanego (sieci energetycznej) zgodnie z jego

przeznaczeniem. Zdaniem Sądu, ocena organu była o tyle nietrafna, że kogenerat nie jest związany w sposób właściwy dla urządzenia budowlanego ani z elementami budowlanymi (płytą fundamentową) jednostki kogeneracyjnej stanowiącym podłoże, do którego został przytwierdzony, ani tym bardziej jednostka kogeneracyjna nie jest w taki sposób połączona z siecią energetyczną.

Jak wynikało ze stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, to fundament, a nie kogenerat był podłączony do sieci energetycznej, to fundament posiadał przyłącze energetyczne do którego podłączony jest kogenerat. W ocenie Sądu nie było prawidłowe twierdzenie, że sieć energetyczna nie może funkcjonować bez jednostki kogeneracyjnej, albowiem to sieć umożliwia korzystanie z kogeneratu, a nie jest tak, żeby sieć nie mogła funkcjonować bez kogeneratu.

Nie można zatem zdaniem Sądu zasadnie wywodzić, że kogenerator stanowi "urządzenie budowlane" w ujęciu prawa budowlanego, a co za tym idzie przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Orzeczenie nie jest prawomocne.

1. 2. Interpretacja indywidualna w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych

Wyrok z dnia 4 czerwca 2024 r. sygn. akt I SA/Bd 284/24

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wydał interpretację, w której uznał stanowisko skarżącej za nieprawidłowe w części obejmującej odsetki uzyskiwane od środków pieniężnych wpłaconych przez skarżącą na rachunek bankowy grupy kapitałowej dedykowany do obsługi funduszu. Zdaniem organu, wymienione odsetki stanowiły dla skarżącej przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych.

WSA oddalił skargę. Sąd odwołał się do art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 2805; dalej jako: u.p.d.o.p.) i uznał, że w przypadku likwidacji funduszu, środki zgromadzone na rachunku bankowym funduszu zostaną rozdysponowane w sposób określony w decyzji podjętej w porozumieniu lub na wniosek spółek zależnych, jak również, że fundusz nie posiada osobowości prawnej. Sąd nie zgodził się ze stanowiskiem skarżącej, że środki finansowe wpłacone na rachunek bankowy funduszu mają charakter bezzwrotny.

Element stanu faktycznego dotyczący kolegiального podejmowania decyzji co do środków zgromadzonych na dedykowanym rachunku bankowym świadczył o tym, że poszczególni uczestnicy porozumienia (w tym skarżąca) pozostają właścicielami tych środków, a w konsekwencji również właścicielami przysporzenia w postaci odsetek generowanych przez kapitał objęty lokatą terminową. W ocenie Sądu, bezsprzecznie z opisu ujętego we wniosku wynikało, że odsetki od lokat powstają i stanowią będą przysporzenie, tj. zwiększać stan środków rachunku bankowego funduszu, a fundusz nie posiada osobowości prawnej.

Sąd za bezzasadny Sąd uznał zarzut naruszenia art. 12 ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p. W ocenie Sądu prawidłowe było wnioskowanie organu, że skoro fundusz nie posiada osobowości prawnej, to w takiej sytuacji środki funduszu są środkami uczestników porozumienia. Powyższe dotyczyło również odsetek, które na podstawie decyzji skarżącej (oraz innych uczestników porozumienia) są pozostawiane na rachunku bankowym funduszu. Determinowało to konieczność uznania tych odsetek za przychód skarżącej w części odpowiadającej udziałowi skarżącej we wpłatach na rachunek bankowy funduszu. Zdaniem Sądu, akceptacja stanowiska skarżącej prowadziłyby do nieuprawnionego nieopodatkowania przysporzenia, jakie uzyskują uczestnicy porozumienia (w tym skarżąca) z tytułu odsetek z lokat terminowych.

Orzeczenie jest prawomocne.

1.3. Interpretacja indywidualna w przedmiocie podatku od towarów i usług.

Wyrok z dnia 9 października 2024 r. sygn. akt I SA/Bd 419/24

We wniosku spółka zwróciła się o wydanie interpretacji dotyczącej uznania, że na podstawie art. 43 ust. 2 pkt 10 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2024 r. poz. 361, dalej: „u.p.t.u.”) zostało złożone w akcie notarialnym oświadczenie o rezygnacji ze zwolnienia od podatku VAT sprzedaży zabudowanej nieruchomości. W konsekwencji tego, doszło do opodatkowania transakcji sprzedaży podatkiem VAT oraz prawa do odliczenia VAT w związku z tą transakcją.

Zdaniem Sądu istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie czy w opisanym we wniosku o interpretację stanie faktycznym strony zawarły oświadczenie o wyborze opodatkowania dostawy zabudowanej nieruchomości. W konsekwencji czy wnioskodawcy przysługiwało prawo do odliczenia podatku VAT z faktury dokumentującej zawartą transakcję. Skarżąca stała

na stanowisku, że doszło w akcie notarialnym do skutecznego oświadczenia o rezygnacji ze zwolnienia, a w konsekwencji transakcja sprzedaży zabudowanej nieruchomości jest opodatkowana podatkiem od towarów i usług. Z kolei w ocenie organu, samo podanie w treści aktu notarialnego ceny netto, stawki i kwoty podatku VAT nie spełniało warunku złożenia zgodnego oświadczenia stron, że "wybierają opodatkowanie dostawy budynku budowli lub ich części".

W sporze tym, WSA uznając za zasadne stanowisko skarżącej wskazał, że dla oceny sprawy istotne jest, iż art. 43 ust. 10 i 11 u.p.t.u. (w brzmieniu obecnie obowiązującym jak i w poprzedniej treści tego przepisu) nie nakłada innych (poza wskazanymi w ich treści) warunków formalnych, które regulowałyby formę lub treść oświadczenia o wyborze opodatkowania dostawy. W szczególności z treści tych przepisów nie wynika, aby oświadczenie obejmowało wprost wskazanie, że strony umowy "rezygnują ze zwolnienia" i "wybierają opodatkowanie" w rozumieniu art. 43 ust. 10 pkt 2 lit. b u.p.t.u. Sąd zaakceptował stanowisko skarżącej, że dla oceny skuteczności oświadczenia decydujące jest czy strony w treści aktu notarialnego w sposób wystarczający wyraziły wolę opodatkowania dostawy przedmiotowo zwolnionej.

Zdaniem Sądu, stan faktyczny opisany we wniosku ponad wszelką wątpliwość wskazywał, że wolą stron umowy było skorzystanie z prawa do rezygnacji ze zwolnienia od opodatkowania dostawy nieruchomości. Służyło temu wskazanie w akcie notarialnym ceny towaru łącznie z podatkiem od towarów i usług, bezpośrednie oświadczenie sprzedającego o opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług według stawki 23%, informacja o niepobraniu podatku od czynności cywilnoprawnych przez notariusza, a następnie wystawienie faktury dokumentującej dokonaną dostawę. Przyjęcie w tej sytuacji, że strony nie zrezygnowały ze zwolnienia od opodatkowania dostawy pozostaje w sprzeczności z tymi wyrazami woli stron, które wskazano i opisano w stanie faktycznym wniosku o interpretację. Zdaniem Sądu, taka ocena przedstawionego przez Spółkę stanu faktycznego, jakiej dokonał organ, stanowiła przedłożenie kwestii formalnych ponad istotę i treść zamierzonej przez podatników transakcji, które zostały dostatecznie jasno wyrażone. Powyższe stanowiło o naruszeniu art. 43 ust. 10 i ust. 11 u.p.t.u. poprzez jego błędną wykładnię. Tym samym Sąd ocenił, że spełnione zostały warunki, o których mowa w art. 86 ust. 1 u.p.t.u. Skarżąca jest zarejestrowanym czynnym podatnikiem VAT, nabyła nieruchomość na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej

podlegającej opodatkowaniu podatkiem VAT. Sprzedaż nieruchomości stanowiła czynność podlegającą opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 43 ust. 10 i ust. 11 u.p.t.u., zarówno sprzedający jak i strona skarżąca wybrali opcję rezygnacji z tego zwolnienia. Skoro strony transakcji zrezygnowały ze zwolnienia podatkowego, to art. 88 ust. 3a pkt 2 u.p.t.u. nie znajdzie zastosowania w sprawie. Sąd stwierdził, że wbrew stanowisku wyrażonemu przez organ, skarżącej będzie przysługiwało prawo do odliczenia podatku naliczonego wykazanego na fakturze dokumentującej dokonaną dostawę nieruchomości, a odmienna ocena narusza art. 86 ust. 1 u.p.t.u.

Orzeczenie nie jest prawomocne.

1. 4. Podatek dochodowy od osób prawnych

Wyrok z dnia 10 września 2024 r., sygn. akt I SA/Bd 352/24

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy uchylił decyzję, która kończyła spór w podatkowej sprawie uprawnienia do dokonania za 2018 r. odliczenia zmniejszającego podstawę opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych z tytułu kosztów uzyskania przychodów poniesionych na działalność badawczo-rozwojową ("ulga na działalność badawczo-rozwojową" lub "ulga B+R"). Punktem wyjścia dla rozstrzygnięcia była definicja działalności badawczo-rozwojowej zawarta w art. 4a pkt 25 u.p.d.o.p.

WSA uznał, że na gruncie rozpoznawanej sprawy, należało przede wszystkim ocenić czy działania podejmowane przez Skarżącą w procesie tworzenia nowych środków ochrony roślin, mogła być uznana za działalność badawczo-rozwojową (tj. tych aktywności podatnika, które spełniają definicje wskazane w art. 4a pkt 26-28 u.p.d.o.p.). Sąd jako istotne uznał ustalenie, jakie faktyczne czynności wykonywane były przez Spółkę i czy działania te spełniają definicję prac badawczo-rozwojowych. Zdaniem WSA okoliczność, iż Skarżąca nie posiadała własnych laboratoriów a część badań zlecana była wyspecjalizowanym podmiotom nie stoi na przeszkodzie uznaniu, że wykonywane przez Spółkę działania stanowiły prace badawczo-rozwojowe. Sąd nie miał wątpliwości, że organ, oceniając działalność Spółki, przyjął całkowicie błędne założenia, które stoją w sprzeczności z intencją ustawodawcy, który wprowadził ulgę B+R ze świadomością, że prace B+R nie muszą (a wręcz w obecnych realiach - nie mogą) być procesem prowadzonym w całości przez jeden podmiot, a wręcz przeciwnie - uznając podział prac nad innowacjami,

w ramach współpracy wielu podmiotów, za naturalny element tego procesu. Sąd stanął na stanowisku, że działania wykonywane przez Skarżącą związane z opracowaniem, tworzeniem i wdrożeniem nowych ŚOR stanowiły element działalności badawczo – rozwojowej, o której mowa w art. 4a pkt 26 u.p.d.o.p., w związku z czym uprawniały podatnika, które je wykonuje do odliczenia od podstawy opodatkowania kosztów kwalifikowanych prowadzonej działalności badawczo – rozwojowej, o których mowa w art. 18 d u.p.d.o.p. na zasadach określonych w art. 15 ust. 4a pkt 2 u.p.d.o.p.

Orzeczenie jest prawomocne.

1. 5. Dodatkowe zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług

Wyrok z dnia 4 czerwca 2024 r. sygn. akt I SA/Bd 190/24

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była zasadność ustalenia dodatkowego zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za grudzień 2021 r., a także zastosowanie w sprawie przepisów art. 112b u.p.t.u. w brzmieniu wynikającym z ustawy zmieniającej z dnia 26 maja 2023 r.

Sąd wskazał, że podstawę materialnoprawną decyzji stanowił przepis art. 112b u.p.t.u., który został znowelizowany na mocy ustawy zmieniającej z dnia 26 maja 2023 r. Zmiany w tym zakresie weszły w życie 6 czerwca 2023 r. W art. 25 ustawy zmieniającej przewidziano, że do postępowań podatkowych, kontroli podatkowych lub kontroli celno-skarbowych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszego przepisu, stosuje się przepisy art. 112b i art. 112c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Zdaniem Sądu, powyższe miało dla sprawy ten skutek, że organy miały obowiązek uwzględnienia nowego brzmienia powołanych przepisów. Dokonując wykładni tych przepisów, organy nie mogły pominąć wykładni prezentowanej w orzecznictwie TSUE na tle m.in. art. 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (dalej: "dyrektywa 112"), mając na uwadze zasadę bezpośredniego skutku prawa unijnego.

Ustosunkowując się do kwestii nieuprawnionego zastosowania przepisów art. 112b u.p.t.u. w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą z dnia 26 maja 2023 r. oraz art. 25 tej nowelizacji, co było sprzeczne z wywodzoną przez skarżącą z art. 2 Konstytucji RP zasadą niedziałania prawa wstecz (lex retro non agit), Sąd stwierdził,

że zarzuty podnoszone w tym zakresie są niezasadne. Nie kwestionując zakazu retroakcji wyprowadzanej z regulacji konstytucyjnej ani jej doniosłości w systemie prawa, Sąd zwrócił uwagę, że na gruncie orzecznictwa i piśmiennictwa nie ma on charakteru absolutnego. Zauważył, że przyjmuje się, iż nie tylko w prawie karnym – gdzie wynika to też z wyraźnego przepisu k.k. – ale w ogólności zakaz odnosi się tylko do przepisów pogarszających sytuację obywatela, chociaż w poszczególnych gałęziach prawa jego kategoryczność jest zróżnicowana. Pogląd, że zakaz retroakcji odnosi się tylko do regulacji pogarszających sytuację jednostki, podlega obecnie zniuansowaniu, m.in. przez przyjęcie, iż zakazuje się stanowienia prawa działającego wstecz, zwłaszcza kiedy pogarsza sytuację obywatela. Jest to ewolucja, której kierunek należy ocenić pozytywnie, zwłaszcza w odniesieniu do prawa daninowego (M. Zubik, W. Sokolewicz [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, t. I, L. Garlicki (red.), wyd. II, Warszawa 2016).

Sąd zwrócił uwagę, że obowiązujące od 6 czerwca 2023 r. regulacje w zakresie dodatkowego zobowiązania podatkowego uwzględniają wskazania TSUE z wyroku z 15 kwietnia 2021 r., C-935/19. W wyroku tym nie zakwestionowano zgodności z prawem unijnym instytucji dodatkowego zobowiązania, ale sposób jego ustalania, w szczególności z uwagi na brak możliwości miarkowania jego wysokości i dostosowania do okoliczności danego przypadku, co godziło w zasadę proporcjonalności na gruncie art. 273 dyrektywy 112. Taka możliwość została wprowadzona wskutek nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 26 maja 2023 r. Nowa treść art. 112b u.p.t.u., w zakresie powodów (podstawy) ustalania dodatkowego zobowiązania, nie odbiega istotnie od wcześniejszej, a jednocześnie zasadniczej zmianie uległ sposób jego ustalenia, co przejawia się w uelastycznieniu stawek dodatkowego zobowiązania podatkowego oraz we wprowadzeniu dyrektyw jego wymiaru. Takie rozwiązanie nie uchybia zasadzie *lex retro non agit*, ponieważ nie oznacza nałożenia na Spółkę ciężaru, który nie był przewidziany w czasie, kiedy dopuszczono się nieprawidłowości, ani nie zwiększa wymiaru tego ciężaru, a wręcz przeciwnie umożliwia ustalenie sankcji w niższej wysokości niż to miało miejsce przed nowelizacją. Sytuacja ta jest odmienna od tej, w której wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny m.in. w powołanym przez skarżącą wyroku z 10 grudnia 2007 r., sygn. akt P 43/07. W związku z tym organy prawidłowo zastosowały przepisy art. 112b u.p.t.u. w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą z dnia 26 maja 2023 r. oraz art. 25 tej ustawy. Tym samym również – w ocenie Sądu - brak było podstaw do

skierowania do Trybunału Konstytucyjnego wniosku o zbadanie zgodności z Konstytucją RP powyższych przepisów u.p.t.u. oraz ustawy zmieniającej z dnia 26 maja 2023 r.

Zdaniem Sądu, wymierzona sankcja była adekwatna do charakteru oraz wagi uchybienia i nie naruszała zasady proporcjonalności. Podsumowując Sąd uznał, że organy prawidłowo dokonały analizy przesłanek zastosowania sankcji i uzasadniły jej wymiar, czyniąc zadość przepisom art. 112b ust. 2b u.p.t.u. oraz art. 124, art. 127 i art. 210 § 1 pkt 6 i § 4 O.p.

Orzeczenie nie jest prawomocne.

1. 6. Wyznaczenie pełnomocnika tymczasowego w postępowaniu podatkowym

Wyrok z dnia 24 września 2024 r. sygn. akt I SA/Bd 592/23

W niniejszej sprawie po wniesieniu odwołania, spółka poinformowała, że jedyny członek zarządu został odwołany z pełnionej funkcji. Według skarżącej zaistniała sytuacja, w której brak było organów spółki uprawnionych do działania w jej imieniu, spółka nie może podejmować czynności prawnych lub procesowych. W rezultacie organ powinien na podstawie art. 201 § 1 pkt 4 O.p. zawiesić postępowanie podatkowe. Z kolei organ postanowieniem wydanym na podstawie art. 138m O.p. wyznaczył dla skarżącej tymczasowego pełnomocnika szczególnego upoważnionego do działania do czasu wyznaczenia kuratora przez sąd powszechny i wystąpił do okręgowej izby radców prawnych o wyznaczenie radcy prawnego jako tymczasowego pełnomocnika szczególnego. Okręgowa izba radców prawnych wyznaczyła radcę prawnego, który zgłosił swoje przystąpienie do sprawy.

Sąd rozpoznając skargę zauważył, że zasadniczy spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia czy organ w realiach rozpatrywanej sprawy zasadnie na podstawie art. 138m O.p. wyznaczył skarżącej spółce tymczasowego pełnomocnika szczególnego, zamiast – jak uważa spółka – zawiesić postępowanie na podstawie art. 201 § 1 pkt 4 O.p. do czasu ustanowienia przez sąd kuratora.

Sąd oddalając skargę przywołał art. 138m § 1 i art. 138n § 2 O.p. Zdaniem WSA, z powyższych regulacji wprost wynika, że w przypadku niemożności prowadzenia postępowania wobec osoby prawnej z powodu braku powołanych do tego organów, organ podatkowy wyznacza dla tej osoby prawnej tymczasowego pełnomocnika szczególnego upoważnionego do działania do czasu wyznaczenia kuratora przez sąd. W rozpatrywanej sprawie na etapie postępowania odwoławczego

odwołany został z pełnionej funkcji jedyny członek zarządu, zaistniała zatem sytuacja, w której brak było organów spółki uprawnionych do działania w jej imieniu. Organ uprawniony był więc do wyznaczenia na podstawie art. 138m § 1 O.p. tymczasowego pełnomocnika szczególnego. W rezultacie Sąd nie podzielił zapatrywania spółki, że w związku z brakiem organu i utratą zdolności do czynności prawnych organ powinien zawiesić postępowanie podatkowe na podstawie art. 201 § 1 pkt 4 O.p. Zdaniem Sądu, z chwilą ustanowienia przez organ tymczasowego pełnomocnika szczególnego, spółka była już właściwie reprezentowana w postępowaniu podatkowym i nie było podstaw do jego zawieszania w oparciu o art. 201 § 1 pkt 4 O.p. Stąd organ nie był też związany art. 202 O.p. Wbrew twierdzeniom skarżącej, organ był uprawniony (a nawet zobowiązany) do wydania decyzji i jej doręczenia stronie.

Sąd nie podzielił także stanowiska spółki, że tymczasowy pełnomocnik szczególny był upoważniony tylko do podejmowania czynności określonych w art. 202 O.p. W sprawie nie było podstaw do zawieszenia postępowania, a zatem nieuzasadnione było również odwoływanie się do art. 202 O.p. Nadto z art. 138m § 1 O.p. nie wynika żadne ograniczenie tymczasowego pełnomocnika szczególnego do działania w imieniu osoby prawnej. Jest on upoważniony do podejmowania wszelkich czynności, w tym wypowiedania się w sprawie zebranego materiału dowodowego (art. 200 O.p.), czy odbioru decyzji. Stanowisku temu nie przeczy regulacja z art. 154 § 1 O.p., gdyż przepis ten znajduje zastosowanie, gdy w sprawie został ustanowiony przez sąd kurator, co w tej sprawie nie miało miejsca.

Ponadto Sąd zauważył, że zgodnie z art. 138m § 1 O.p. tymczasowy pełnomocnik szczególny upoważniony jest do działania do czasu wyznaczenia kuratora przez sąd. Z akt sprawy nie wynikało, aby do czasu wydania decyzji przez organ odwoławczy i jej doręczenia, właściwy sąd ustanowił kuratora.

Jako nietrafny ocenił Sąd także zarzut, że organ powinien doręczyć decyzję organu odwoławczego pełnomocnikom ustanowionym przed odwołaniem prezesa zarządu. W ocenie Sądu, spółka nie mając organu powołanego do jej reprezentowania, nie mogła realizować swoich uprawnień, nawet jeżeli posiadała należycie umocowanego pełnomocnika ustanowionego przed utratą organu powołanego do jej reprezentowania.

W konsekwencji Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie narusza wskazanych w skardze przepisów prawnych, tym bardziej w sposób rażący. Zasadnie organ, na

podstawie art. 138m § 1 O.p., wyznaczył skarżącej tymczasowego pełnomocnika szczególnego. Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut, że organ powinien zawiesić postępowanie w oparciu o art. 201 § 1 pkt 4 O.p.

Orzeczenie nie jest prawomocne.

3. Sprawy ogólnoadministracyjne

2. 1. Umorzenie postępowania w sprawie ustalenia opłaty zmiennej za usługi wodne

Wyrok z 9 lipca 2024 r., sygn. akt II SA/Bd 362/24

Przedmiotem kontroli Sądu była decyzja Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Wód Polskich w Bydgoszczy w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie ustalenia opłaty zmiennej za usługi wodne obejmujące pobór wód powierzchniowych dla celów małej elektrowni wodnej i jednocześnie ustalającą wysokość nadpłaty w tejże opłacie.

Istotne jest, że sprawa ta łączyła się z równolegle prowadzonym postępowaniem zakończonym wydaniem decyzji, właściwego Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Inowrocławiu, w której za ten sam okres ustalono opłatę podwyższoną za usługi wodne obejmujące pobór wody piętrzonej do napędu turbin małej elektrowni wodnej.

Sąd wyjaśnił, że informacja ustalająca wysokość opłaty zmiennej za usługi wodne, wydawana na podstawie art. 272 ust. 17 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1478 ze zm., dalej „p.w.”), nie ma charakteru władczego i nie jest decyzją. Stanowi ona „przeddecyzyjną” czynność materialno-techniczną, podejmowaną poza jakimkolwiek postępowaniem administracyjnym lub podatkowym. Do wszczęcia postępowania administracyjna dochodzi dopiero z momentem złożenia reklamacji. Podstawą do wszczęcia postępowania jest również sytuacja, gdy doszło do bezskutecznego upływu 14 dniowego terminu od dnia doręczenia informacji do wniesienia opłaty. W tej sytuacji właściwy organ określa wysokość opłaty w drodze decyzji (por. art. 272 ust. 19 p.w.).

W rozpoznawanej sprawie skarżący nie składali reklamacji od informacji i uiszcili określoną w niej opłatę zmienną w całości, zatem nie toczyło się postępowanie w sprawie ustalenia opłaty zmiennej za przedmiotowe usługi wodne.

W konsekwencji organ administracji nie mógł umorzyć „postępowania”, w ramach którego wydano kwestionowaną przez niego obecnie pierwotną informację

o ustaleniu opłaty, bowiem takie postępowanie się nie toczyło. W sytuacji, gdy organ uznał, że pierwotna informacja została wystawiona wadliwie miał możliwość wystawienia nowej informacji o wysokości opłaty (co zresztą zrobił w tym samym dniu, w którym wydał decyzję umarzającą postępowanie i ustalającą wysokość nadpłaty w opłacie zmiennej).

Według Sądu brak podstawy prawnej do wzruszenia w drodze decyzji informacji ustalającej opłatę zmienną za usługi wodne oznaczał, że niniejsze postępowanie tj. postępowanie wszczęte zawiadomieniem jako bezprzedmiotowe winno ulec umorzeniu na podstawie art. 105 § 1 kpa.

Powyższe stanowisko miało, zdaniem Sądu, konsekwencje wobec dalszej części rozstrzygnięcia. Jeżeli bowiem informacja w przedmiocie opłaty zmiennej pozostawała w obrocie prawnym (bo brak jest podstaw do „umorzenia postępowania” w przedmiocie ustalenia opłaty) – to uiszczona opłata za ten okres w momencie wydania zaskarżonej decyzji była wymagalna. Uiszczona przez skarżących opłata zmienna za okres nie była wobec tego opłatą nienależną czy nadpłaconą, a w konsekwencji nie była nadpłatą w rozumieniu art. 72 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Brak było zatem podstaw do ustalenia skarżącym nadpłaty, jak to uczynił organ - Dyrektor Zarządu Zlewni Wód Polskich w punkcie II swojej decyzji, utrzymanej w mocy zaskarżoną decyzją.

Organ błędnie także przyjął, że niedysponowanie pozwoleniem wodnoprawnym ma wpływ na rozstrzygnięcie w przedmiocie ustalenia opłaty zmiennej w spornym zakresie. Niedysponowanie pozwoleniem wodnoprawnym przez podmiot korzystający z usług wodnych stanowiło natomiast podstawę do ustalenia, zgodnie z art. 280 pkt 1 lit. a p.w. opłaty podwyższonej.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie istniały podstawy do zmiany wysokości opłaty zmiennej za sporny okres, ustalonej pierwotną informacją, nie zaistniały zatem przesłanki do wydania kolejnej informacji ustalającej wysokość opłaty zmiennej za ten sam okres i w tej samej wysokości. Sąd zważył ponadto, że uchylenie przez Sąd części zaskarżonej decyzji tj. dotyczącej ustalenia wysokości nadpłaty przy jednoczesnym funkcjonowaniu w obrocie prawnym nowej informacji o ustaleniu wysokości opłaty zmiennej, doprowadziłoby do sytuacji, że na skarżących ciążyłby obowiązek uiszczenia kolejnej opłaty zmiennej za ten sam kwartał. Dlatego też, na podstawie art. 135 p.p.s.a., Sąd uchylił także ww. kolejną informację.

Orzeczenie jest prawomocne.

2. 2. Podwyższenie opłaty za usługi wodne

Wyrok z 9 lipca 2024 r., sygn. akt II SA/Bd 233/24

Przedmiotem kontroli Sądu była decyzja Dyrektora Regionalnego Zarządu Zlewni Wód Polskich w Bydgoszczy określająca dla skarżących współników spółki cywilnej prowadzącej małą elektrownię wodną, opłatę podwyższoną za usługi wodne obejmujące pobór wody piętrzonej do napędu turbin za określony kwartał - z uwagi na brak w tym okresie pozwolenia wodnoprawnego.

Zdaniem Sądu istnienie okresów, w których skarżący dysponowali zezwoleniem wodnoprawnym podlegającym wykonaniu oraz okresów, w którym dysponowali nieostatecznym pozwoleniem wodnoprawnym powinna być brana przez organ pod uwagę w rozważaniu, czy zaistniały w okolicznościach rozpoznawanej sprawy podstawy do ustalenia, na podstawie art. 280 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1478 ze zm., dalej „p.w.”) opłaty podwyższonej za dany okres.

Sąd miał na uwadze, że do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne, to jest do 1 stycznia 2018 r. opłata podwyższona za korzystanie ze środowiska bez uzyskania wymaganego pozwolenia lub innej decyzji, w tym więc za korzystanie z usług wodnych bez pozwolenia wymierzana była w oparciu o przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (art. 276 ust. 1 tej ustawy). W związku z tym organ przy ocenie zasadności wymierzenia opłaty podwyższonej winien wziąć pod uwagę treść uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z 12 grudnia 2011 r., sygn. akt II OPS 2/11.

W ocenie Sądu organ dokonał błędnej wykładni art. 280 pkt 1 lit. a p.w. poprzez uznanie, że należy go stosować w każdym wypadku działania bez pozwolenia wodnoprawnego, niezależnie od przyczyn braku uzyskania tego pozwolenia.

W rezultacie dopuścił się naruszenia tego przepisu poprzez brak przeprowadzenia badania przyczyn nieuzyskania przez skarżących pozwolenia wodnoprawnego. Sąd zauważył, że rozważając podstawy do wymierzenia stronie skarżącej opłaty podwyższonej należy mieć na uwadze, że opłata podwyższona wymierzana na podstawie przepisów Prawa wodnego ma sankcyjny charakter administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 189a k.p.a., znajdującym się w dziale IVa k.p.a. „Administracyjne kary pieniężne” (por. wyrok Naczelnego Sądu

Administracyjnego z 20 grudnia 2022 r., sygn. III OSK 1524/21). Stosowania przepisów działu IVa k.p.a. nie wyklucza art. 300 ust. 1 p.w., który odsyła do odpowiedniego stosowania działu III Ordynacji podatkowej mających charakter „przepisów odrębnych”, o których mowa w art. 189a § 2 k.p.a. Czym innym jest natomiast kwestia czy z przepisów Prawa wodnego, jako przepisów odrębnych, nie wynika wyłączenie stosowania określonych przepisów działu IVa k.p.a.

Określając opłatę podwyższoną jako administracyjną karę pieniężną trzeba mieć na względzie, że w przepisach Prawa wodnego nie unormowano odstąpienia od nałożenia kary (opłaty podwyższonej), tym samym w przypadku opłaty podwyższonej za pobór wód podziemnych bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego, organ każdorazowo winien rozważyć możliwość zastosowania art. 189f § 1 k.p.a. (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 19 października 2023 r, sygn. II SA/Łd 622/23).

Sąd wskazał, że zasady wymiaru opłaty podwyższonej zostały wprost wskazane w art. 281 ust. 1 pkt 1 i 2 p.w., zatem brak jest podstaw do stosowania w takim wypadku dyrektyw wymierzania administracyjnej kary pieniężnej z art. 189d pkt 2 i 4 k.p.a. W konsekwencji organ ma możliwość albo wymierzenia kary według zasad wynikających z powyższego przepisu albo odstąpienia od niej, nie ma natomiast możliwości nałożenia kary w innej wyważonej wysokości.

Orzeczenie jest prawomocne.

ROZDZIAŁ III

WYMIERZONE GRZYWNY

Wpływ i załatwienia wniosków o wymierzenie grzywny obrazuje poniższa tabela zawierająca dane odnoszące się do 2024 r.

Rodzaj grzywny/sumy pieniężnej	Wpływ wniosków/skarg o wymierzenie grzywny/wniosków o przyznanie sumy pieniężnej	ZAŁATWIONO								
		Ogółem (wymierzenia, oddalenia, inne)	Wymierzono grzywnę			Suma pieniężna przyznana od organu na rzecz skarżącego			Oddalono wniosek/skargę o wymierzenie grzywny/wn. o przyznanie sumy pieniężnej	W inny sposób
			na wniosek	z urzędu	łącznie wymierzone grzywny	na wniosek	z urzędu	łącznie wymierzone sumy pieniężne		
grzywna z art. 55 § 1 p.p.s.a.	19	30	5		2200 zł				3	22
grzywna z art. 64c § 6 p.p.s.a.										
grzywna z art. 112 p.p.s.a.										
grzywna z art. 145a § 2 p.p.s.a.										
grzywna z art. 145a § 3 p.p.s.a.										
grzywna z art. 149 § 2 p.p.s.a.	48	44	1		500 zł				17	26
grzywna z art. 151a § 1 p.p.s.a.										
grzywna z art. 154 § 1 p.p.s.a.	3	2								2
grzywna z art. 155 § 3 p.p.s.a.										
suma pieniężna z art. 145a § 3 p.p.s.a.										
suma pieniężna z art. 149 § 2 p.p.s.a.	52	52				1		5000 zł	16	35
suma pieniężna z art. 154 § 7 p.p.s.a.	1	1								1

ROZDZIAŁ IV

POSTĘPOWANIE MEDIACYJNE I UPROSZCZONE

Postępowanie mediacyjne i uproszczone

W 2024 roku nie przeprowadzono w żadnej ze spraw postępowania mediacyjnego.

WSA w Bydgoszczy podjął rozstrzygnięcia w trybie uproszczonym, w opisywanym okresie w następującym wymiarze:

- sprawy SA 455 – w tym 173 uwzględniono
- sprawy SAB 84 – w tym 41 uwzględniono.

ROZDZIAŁ V

PRAWO POMOCY

Zagadnienia związane z prawem pomocy

W 2024 roku w WSA w Bydgoszczy zarejestrowano łącznie 341 wniosków o przyznanie prawa pomocy w repertorium SPP.

Wnioski zostały rozpatrzone pozytywnie w całości w 64 sprawach. Sąd uwzględnił prośbę skarżących przyznając prawo pomocy częściowo w 38 przypadkach, natomiast w 143 sprawach odmówiono przyznania prawa pomocy.

Lp.	Wniosek o przyznanie pr. pom. w postaci:	Wpłynęło	ZAŁATWIONO					
			Ogółem (kolumny 4-8)	Przyznano prawo pomocy co do całości wniosku	Przyznano prawo pomocy co do części wniosku	Odmówiono przyznania prawa pomocy	Pozostawiono bez rozpoznania	W inny sposób
1	zwolnienia od kosztów	187	187	28	7	86	34	32
2	ustanowienia pełnomocnika procesowego	21	22	2		8	11	1
3	zwolnienia od kosztów i ustanowienia pełnomocnika procesowego	133	152	34	31	49	29	9

ROZDZIAŁ VI

POZAORZECZNICZA DZIAŁALNOŚĆ SĄDU

1. Konferencje, sympozja i seminaria naukowe

W 2024 r. sędziowie i asesory sądowi uczestniczyli w następujących spotkaniach:

- konferencja dla sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach wchodzących w zakres właściwości Izby Ogólnoadministracyjnej NSA oraz Izby Gospodarczej NSA,
- seminarium „Conflicts of Norms/Multi-level protection in the Application of Fundamental Rights” / „Konflikt norm/Wielopoziomowa ochrona w procesie stosowania praw podstawowych”,
- konferencja dla sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach wchodzących w zakres właściwości Izby Finansowej NSA,
- konferencja szkoleniowa dla sędziów administracyjnych orzekających w Izbie Finansowej NSA oraz w sprawach finansowych w WSA w Bydgoszczy,
- seminarium „EU Tax law” (Prawo podatkowe UE),
- konferencja „(Na) co czeka wymiar sprawiedliwości? Demografia, kultura, technologie – szanse i wyzwania, o których się nie mówi”.

2. Wydział Informacji Sądowej

Wydział Informacji Sądowej w 2024 r. realizował zadania w zakresie przewidzianym Regulaminem wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych, jak również powierzone sprawy z zakresu udostępniania przez Sąd informacji publicznych w ramach czego odnotowano:

1. ogólna liczba wniosków – 26 ,
2. liczba wniosków o wydanie kopii orzeczenia w trybie dostępu do informacji publicznej – 2,
3. liczba wniosków załatwionych poprzez udzielenie informacji, ze wskazaniem liczby spraw dotyczących wydania kopii orzeczenia – 26,

4. ilość wniosków o udzielenie informacji publicznej załatwionych w formie decyzji administracyjnej ze wskazaniem liczby spraw, w których odmówiono udzielenia informacji publicznej (wraz z podstawą prawną odmowy), umorzono postępowanie, a także spraw, w których odmówiono przekazania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania – 0,
5. ilość wydanych decyzji o warunkach ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego lub o wysokości opłat – 0.

Do Wydziału wpłynęło 137 pism, w ramach petycji, skarg i wniosków. W żadnej ze spraw, nie potwierdziły się formułowane w ramach skarg i wniosków zarzuty dotyczące działalności Sądu.

Wydział Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy wykonywał zadania określone w § 5 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (t. j. Dz.U. z 2024 r. poz. 779), w zakresie informowania osób zainteresowanych o właściwości sądu oraz o stanie spraw załatwianych w sądzie i udostępniania im do wglądu akt spraw, udostępniania informacji publicznej, prowadzenia spraw petycji, skarg i wniosków, sprawozdawczości statystycznej, obsługi rzecznika prasowego.

Ponadto Wydział Informacji Sądowej prowadził stronę podmiotową Biuletynu Informacji Publicznej tut. Sądu.

W ramach realizacji obowiązku wynikającego z art. 139 § 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. j. Dz. U. z 2024 r. poz. 935 z późn. zm.), w czytelni akt WSA w Bydgoszczy udostępniano wyroki tutejszego Sądu wydane na posiedzeniu niejawnym.

Zadania informacyjne były również realizowane w ramach współpracy z ministerstwami i organami centralnymi, terenową administracją rządową, organami jednostek samorządu terytorialnego oraz organami ochrony prawnej (sądami powszechnymi, policją i prokuraturą). W omawianym okresie udzielono w tym trybie 8 pisemnych odpowiedzi na zapytania.

W roku 2024 Wydział Informacji Sądowej przesłał 74 orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy do publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

ROZDZIAŁ VII

TABELE

1. Ruch spraw w WSA w Bydgoszczy w 2024 r.

Sprawy SA

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	zamknięto	
I Wydział	172	878	817	355	450	12	233
II Wydział	546	1083	1237	366	848	23	392
RAZEM	718	1961	2054	721	1298	35	625

Sprawy SAB

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	zamknięto	
I Wydział	2	10	9	0	9	0	3
II Wydział	72	177	175	3	170	2	74
RAZEM	74	187	184	3	179	2	77

Sprawy SO

	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na następny okres
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	zamknięto	
I Wydział	6	8	14	0	11	3	0
II Wydział	12	14	25	0	22	3	1
RAZEM	18	22	39	0	33	6	1

Ogółem	810	2170	2277	724	1510	43	703
---------------	------------	-------------	-------------	------------	-------------	-----------	------------

2. Wpływ skarg na akty i czynności według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2024

L. p.	Symbol sprawy	Rodzaje spraw	wpływ	% ogółu wpływu
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	113	5,8
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nie objęte symbolem 611	1	0,1
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	189	9,6
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	33	1,7
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego. Imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	17	0,9
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	5	0,2
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	19	1
8	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	55	2,8
9	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	481	24,5
10	612	Sprawy geodezji i kartografii	20	1
11	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	65	3,3
12	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	28	1,4
13	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	122	6,2
14	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	21	1,1
15	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	32	1,6

16	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	16	0,8
17	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	35	1,8
18	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	10	0,5
19	623	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	1	0,1
20	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	2	0,1
21	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	12	0,6
22	627	Cudzoziemcy, repatriacji, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	1	0,1
23	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	31	1,6
24	632	Pomoc społeczna	300	15,3
25	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	20	1
26	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	2	0,1
27	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	5	0,2
28	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	14	0,7
29	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	22	1,1
30	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	9	0,4
31	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	173	8,8
32	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	107	5,4

3. Wpływ skarg na bezczynność organów administracji według rodzajów spraw do WSA w Bydgoszczy w roku 2024

L. p.	Symbol sprawy	Rodzaje spraw	wpływ	% ogółu wpływu
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	8	4,3
2	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	3	1,6
3	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwiska, obywatelstwo, paszporty	4	2,1
4	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	2	1,1
5	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	5	2,7
6	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	2	1,1
7	612	Sprawy geodezji i kartografii	1	0,5
8	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	4	2,1
9	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	1	0,5
10	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	1	0,5
11	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	4	2,1
12	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	1	0,5
13	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	3	1,6
14	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	1	0,5

15	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	1	0,5
16	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	28	15
17	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	2	1,1
18	632	Pomoc społeczna	11	5,9
19	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	1	0,5
20	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	9	4,8
21	647	Sprawy związane z ochroną danych osobowych	1	0,5
22	648	Sprawy i zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	86	46
23	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	7	3,7
24	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	1	0,5

4. Inne niż wykazane w dziale 1 i 2 sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a w tym między innymi dla wpisywania wniosków o przyznanie prawa pomocy składanych przed wpływieniem skargi

L.p.	Rodzaj sprawy	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	ZAŁATWIONO						Zamknięto	Łącznie załatw., w tym zamkn. /kol.4 i 10/	Pozostało na następny okres
				Ogółem	Wyłączono o sędzię	Oddalono wniosek o wyłączenie sędziego	Wymierzono grzywnę	Oddalono wniosek o wymierzenie grzywny	W inny sposób			
	1	2	3	5	6	7	8	9	10	11		12
	Ogółem	18	22	33	0	0	5	3	25	6	39	1
1	SO											
	z wniosku o wymierzenie organowi grzywny (art. 55 § 1 p.p.s.a.)	12	19	30			5	3	22	-	30	1
	z wniosku o wymierzenie organowi grzywny (art. 64c § 6 p.p.s.a.)	-	-	-			-	-	-	-	-	-
	z wniosku o wyłączenie sędziego	-	-	-						-	-	-
	inne	6	3	3					3	6	9	-

5. Terminowość załatwiania spraw

L.p.	Rodzaj sprawy	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia upłynął okres							
		razem (3-9)	do 2 miesięcy	powyżej 2 miesięcy do 3 miesięcy	powyżej 3 miesięcy do 4 miesięcy	powyżej 4 miesięcy do 6 miesięcy	powyżej 6 miesięcy do 12 miesięcy	powyżej 12 miesięcy do 24 miesięcy	powyżej 24 miesięcy
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	SA	2054	489	508	305	421	278	41	12
2	SAB	184	37	47	40	38	19	1	2

6. Wpływ skarg kasacyjnych

Lp.	Rodzaj sprawy	Wpłynęło		Odrzucono skargę kasacyjną	Umorzono postępowanie kasacyjne w trybie art. 178a p.p.s.a.	Uchylono zaskarżony wyrok lub postanowienie i rozpoznano sprawę w trybie art. 179a p.p.s.a.	Przekazano do NSA
		Razem	w tym od orzeczeń wydanych w trybie art. 179a p.p.s.a.				
	1	2	3	4	5	6	7
1	SA	448	-	26	1	-	455
2	SAB	25	-	3	-	-	15
3	SO	-	-	-	-	-	-

7. Wpływ i sposób załatwienia skarg na akty i czynności poszczególnych organów

Lp.	Nazwa organu	Wpływ	Załatwiono wyrokiem		% udział skarg uwzględnionych	
			Ogółem	Uwzględniono	w ogóle skarg na akty i czynności danego organu załatwionych wyrokiem	w ogóle spraw załatwionych wyrokiem
1	Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej	74	61	36	59%	2,3 %
2	Główny Inspektor Transportu Drogowego	34	17	3	18 %	0,2 %
3	Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa	2	-	-	-	-
4	Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego	4	1	1	100 %	0,1 %
5	Prezes Narodowego Funduszu Zdrowotnego	8	5	3	60 %	0,2 %
6	Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych	95	81	70	86 %	4,5 %
7	Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy	397	260	95	36 %	6 %
8	Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Toruniu	172	164	70	43 %	4,5 %
9	Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Włocławku	189	125	40	32 %	2,5 %
10	terenowe organy administracji rządowej woj. kujawsko - pomorskie	358	293	92	31 %	5,9 %
11	Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy	384	257	60	23 %	3,8 %
12	inne organy	207	258	120	46 %	7,6 %